

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.843 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 1 oktober 2008 en van de beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 september 2008 houdende het vervallen van het recht op vestiging in het Rijk en houdende de intrekking van het Belgisch verblijfsdocument.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat N. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 3 juli 2001 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als EU-onderdaan die in België het beroep van zelfstandige uitoefent, op grond van zijn Franse identiteitskaart.

Op 24 juli 2004 huwt verzoeker. Zijn echtgenote verkrijgt op die manier legaal verblijf in België.

Op 1 oktober 2008 wordt aan verzoeker de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Art 7.1 1° (wet van 15/12/1980) verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum

Art 7.1, 3° (wet van 15/12/1980) wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te schaden

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een valse Franse identiteitskaart om een verblijfstitel in België te bekomen. (verslag van Centrale dienst ter bestrijding van valsheden van de Federale Politie met nummer 1367/86/Fra/B/07)

(...)

Diezelfde dag wordt verzoeker in kennis gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 september 2008 houdende het vervallen van het recht op vestiging in het Rijk en houdende de intrekking van het Belgisch verblijfsdocument. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Op 03/09/2001 werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen met nummer "NZB622126". Hij verkreeg deze kaart ingevolge een aanvraag tot vestiging ingediend op 31/01/2001. Deze vestigingsaanvraag was gebaseerd op een zelfstandige activiteit in België en een Franse identiteitskaart.

Uit het informatierapport (met referentie 136783/FRA/B/07 dd 13/09/2007) van de centrale dienst ter bestrijding van valsheden van de Federale Gerechtelijke Politie blijkt dat na onderzoek door de federale politie vastgesteld is dat het door betrokkene bij de vestigingsaanvraag voorgelegde Franse identiteitsdocument vals is.

De verblijfskaart werd dus bekomen op basis van frauduleuze documenten. In navolging van het principe 'Fraus omnia corrumpit' vervalt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk en dient het Belgisch verblijfsdocument (met name de identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschap met nummer NZB622126) bijgevolg ingetrokken te worden conform artikel 35, eerste lid van het KB van 08/10/1981.

(...)

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang, daar de eventuele schorsing/nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolgen zal hebben op de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk belang, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen (RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20 en 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat het niet zijn opzet is de onregelmatige afkomst van de oorspronkelijke verblijfstitel te betwisten. Doch dat het belangrijk is te onderstrepen dat hij nooit voor de

beslissingen van het bevel en van de intrekking van zijn Europese verblijfskaart toegang heeft gekregen tot een procedure die hem had kunnen toelaten kennis te nemen van alle elementen waarover de administratie beschikt, noch is hij ooit in het kader van zijn Franse identiteitskaart door de politie ondervraagd geweest. Verzoeker vervolgt dat tot nu toe geen enkele rechtbank de mogelijkheid heeft gehad zich uit te spreken over het valse document en dat tot het bewijs van het tegendeel noch de Franse identiteitskaart noch de verblijfstitel afgeleverd door de Belgische autoriteiten zonder enige waarde kunnen worden beschouwd. Dat het niet betwistbaar is dat hij het recht geniet om zich in België te vestigen sinds 3 september 2001. Gezien de verwerende partij zich in de bestreden beslissing baseert op artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), is verzoeker van mening dat de intrekking van de verblijfstitel voorgesteld wordt als zijnde het gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op zijn beurt gemotiveerd is op basis van de artikelen 7, §1, 1° en 7, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat als hij dus zijn recht op vestiging heeft verloren tengevolge van het principe 'fraus omnia corrumpit', het niet het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is dat mag genomen worden ten opzichte van een niet-gevestigde vreemdeling, maar een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing want in deze zaak worden immers redenen van openbare orde ingeroepen. Dat de motivering van de beslissing aldus artikel 20 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker vervolgt dat hij zich bovendien op het moment dat de beslissing hem betekend werd in de mogelijkheid bevond om de Belgische nationaliteit te verwerven door middel van een nationaliteitsverklaring op basis van artikel 12bis, §1, 3° van het Wetboek van Belgische Nationaliteit daar hij 7 jaar wettelijk verblijf in België had, gedekt door een legaal verblijf en een verblijf van onbepaalde duur en dit sinds 3 september 2008. Dat artikel 21, §3 van de Vreemdelingenwet inderdaad bepaalt dat, behalve in geval van een ernstige aanslag op de openbare orde of veiligheid van het land, een hypothese die op geen enkel moment bedoeld wordt in de bestreden beslissing, de vreemdeling die zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt, niet mag worden teruggewezen uit het Rijk. Dat de bestreden beslissing aldus ook voornoemde bepaling schendt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de erkende vluchteling.

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door optie of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

Artikel 35 van het KB van 8 oktober 1981 bepaalt wat volgt:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.”

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat verzoeker verkeerdelijk de mening is toegedaan dat artikel 35 van het KB van 8 oktober 1981 de juridische basis vormt voor de intrekking van de verblijfsmachtiging. Zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen, vervalt betrokkene recht op verblijf in het Rijk ingevolge het principe ‘fraus omnia corrumpit’ (= intrekking van de verblijfsmachtiging) EN wordt, ingevolge artikel 35 van het voornoemd KB het Belgisch verblijfsdocument ingetrokken. Aldus vormt artikel 35 van het KB niet de juridische basis voor de beslissing tot intrekking van het verblijf, maar vormt het de juridische basis voor de loutere feitelijke handeling van het ontnemen van het Belgische verblijfsdocument.

Verder is verzoeker van mening dat, gezien hij zijn verblijfsrecht heeft verloren tengevolge van het principe ‘fraus omnia corrumpit’, het niet het bevel om het grondgebied te verlaten op

basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is dat mag genomen worden ten opzichte van een niet-gevestigde vreemdeling (zoals in casu is gebeurd), maar een ministerieel besluit tot terugwijzing daar in deze zaak immers redenen van openbare orde worden ingeroepen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een bevel genomen op grond van artikel 7, 1ste lid, 1° en artikel 7, 1ste lid, 3° van de Vreemdelingenwet werd betekend. Voormelde bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De verwerende partij kon wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, 1ste lid, 1° en artikel 7, 1ste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ten aanzien van verzoeker betekenen. Zij motiveerde immers dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een valse Franse identiteitskaart om een verblijfstitel in België te verkrijgen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de minister op grond van de juiste gegevens en in alle redelijkheid kon stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort met een geldig visum en dat hij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te schaden.

Ter verduidelijking wenst de Raad er ook op te wijzen dat het bevel wel degelijk kon genomen worden ten aanzien van verzoeker, gezien een bevel op grond van artikel 7, 1ste lid van de Vreemdelingenwet kan genomen worden ten aanzien van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Welnu, gezien verzoekers verblijfsrecht vervallen is ingevolge de beslissing van 17 september 2008, is verzoeker noch gemachtigd noch toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, zodat ten aanzien van hem wel degelijk een bevel kon genomen worden op grond van artikel 7, 1ste lid van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet enkel in de mogelijkheid voorziet voor de minister om de vreemdeling, die niet in het Rijk is gevestigd, terug te wijzen onder andere wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad. Aldus was er geenszins een verplichting voor de minister om dergelijk besluit tot terugwijzing te nemen ten aanzien van verzoeker. Gezien, zoals reeds gesteld het bevel terecht werd genomen op grond van artikel 7, 1ste lid van de Vreemdelingenwet, en er voor de minister geen verplichting voortvloeit uit artikel 20 van de Vreemdelingenwet, kan niet ingezien worden op welke wijze artikel 20 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Gezien verzoeker aldus een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd op grond van artikel 7, 1ste lid van de Vreemdelingenwet en geenszins een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing, zijn de uitzonderingsbepalingen die opgesomd worden onder artikel 21 van de Vreemdelingenwet niet op hem van toepassing. De bepalingen van artikel 21 van de Vreemdelingenwet zijn enkel uitzonderingsbepalingen ten aanzien van een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing en/of een Koninklijk Besluit tot Uitzetting. Gezien verzoeker niet het voorwerp

uitmaakt van voornoemde besluiten, kan hij zich dan ook niet dienstig beroepen artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit voor de beslissingen van het bevel en van de intrekking van zijn Europese verblijfskaart toegang heeft gekregen tot een procedure die hem had kunnen toelaten kennis te nemen van alle elementen waarover de administratie beschikt, stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen een schending van de rechten van verdediging aanvoert, meer bepaald de schending van de hoorplicht.

Voor wat betreft de opgeworpen schending van de hoorplicht merkt de Raad op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Waar verzoeker stelt dat hij nooit in het kader van zijn Franse identiteitskaart is ondervraagd geweest door de politie, wijst de Raad erop dat verzoeker kritiek uit op het onderzoek dat geleverd werd door de Federale politie en op de vaststelling dat zijn Franse identiteitskaart vals is. Voornoemde argumentatie van verzoeker betreft dus kritiek op het onderzoek van de Federale politie en is geenszins gericht tegen de bestreden beslissingen op zich, zodat voormelde kritiek niet dienstig kan gevoerd worden.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat tot nu toe geen enkele rechtbank de mogelijkheid heeft gehad zich uit te spreken over het vals document en dat tot het bewijs van het tegendeel noch de Franse identiteitskaart noch de verblijfstitel afgeleverd door de Belgische autoriteiten zonder enige waarde kunnen worden beschouwd. Immers blijkt uit het informatierapport van de centrale dienst ter bestrijding van valsheden van de Federale Gerechtelijke Politie dat na onderzoek vastgesteld is dat het door betrokkene bij de vestigingsaanvraag voorgelegde Franse identiteitsdocument vals is. De valsheid van het Franse identiteitsdocument staat aldus vast tot het bewijs van het tegendeel, eventueel door een procedure voor een bevoegde rechtbank, geleverd wordt. Tevens blijkt uit het inleidend verzoekschrift en meer bepaald uit het kopje feiten dat “*verzoeker (...)de onregelmatige afkomst niet (betwist) van de oorspronkelijke titel op grond waarvan hij zich heeft kunnen vestigen. Verzoeker heeft verklaard dat zijn eerste zorg voornamelijk was een mogelijkheid tot werken in België en dat hij omwille van deze redenen valse identiteitspapieren heeft aangekocht*”. Bijgevolg kan verzoeker nu niet dienstig voorhouden dat de Franse identiteitskaart niet zonder waarde kan worden beschouwd.

Waar verzoeker uiteindelijk nog van mening is dat het niet betwistbaar is dat hij recht geniet om zich in België te vestigen sinds 3 september 2001, kan hij opnieuw niet gevolgd worden. Zoals reeds gesteld, betwist verzoeker de vaststelling dat de Franse identiteitskaart onregelmatig verkregen is niet. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijf op 3 september 2001 een manifest bedrog ten grondslag ligt (het voorleggen van een valse Franse identiteitsdocument) moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (cfr. M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. Aldus kan verzoeker niet zonder meer voorhouden als zou hij sinds 3 september 2001 een onbetwistbaar recht op verblijf in België genieten.

Uit voorgaande blijkt dat de overheid op een correcte en op kennelijk redelijke wijze de bestreden beslissingen kon nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker is van mening dat aan iemand die reeds meer dan 7 jaar in België leeft plots een bevel betekenen om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, terwijl de administratie de duur van zijn verblijf in België en het effectief karakter van zijn integratie, zowel familiaal als professioneel kende, vanzelfsprekend het recht op respect van privé-leven schendt. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten aldus een maatregel is die niet in proportie staat met het recht op gezinsleven van dat van verzoeker en zijn echtgenote.

Het tweede middel van verzoeker is dus enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten en voert aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden is nu de overheid op de hoogte was van de duur van verblijf en zijn integratie en nu de bestreden maatregel niet in proportie staat met het recht op gezinsleven.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat geen discussie: artikel 7, 1ste lid, 3° van Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling uit het Rijk te verwijderen wanneer hij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te schaden. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat ook aan het zogenaamde legitimiteitscriterium lijkt te zijn voldaan. Verzoeker is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van hem en zijn echtgenote. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat. Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoeker op basis van een vals identiteitsdocument het verblijf in België verkreeg en het niet onredelijk, noch disproportioneel is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker omwille van redenen van openbare orde gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.